

Prošer: Jedyn z młodych so do hraća da — a to bě něšto za mnje, rozhorjeneho. Hrajach sobu — najprjedy wo slěborne, potom wo tolerje a — — —

Kowař [skočiwši ze stólca, cyle rozhorjeny]: Ow, zanjechajće to — to so za džens' njehodži, ow — ně — — tola, ju, starco, přeco dale, dale mi powědajće — wšo, wšo chcu słyšeć [zaso so na stóle syda].

Prošer: Ně, ně — najzrudniše hakle přińdže — njech zabudu — njech zahrjebam wěcnje hodžinu, kotraž młódne žiwjenje z nowa za-zaniči — za-ni-či [poslednje słowa wosebje pomałku a bolostnje].

Kowař [wstanywši]: Zaniči . . ., praješće? Zaniči, wěcnje zaniči — tak njeprajće, kak zo njeje hišće wšo zhubjene — tola prjedy mi wšo powězće! Potajkim z młodym pacholom hraješće a sće přehrał — zaso sadžał, wjacy sadžał — hač bě zamóženje zhubjene.

Prošer [posłuchajo]: Tak je było, cyle tak — wšitko zhubich — 300 toleř — zbožowni hračcy smějachu so mi — běch kaž pjany — wopušćich hosćenc — njeńdžech — ně, lećach, won do blizkeho lěsa — njewědzach, što činjach. — A běše nóc — sněha bě so našlo — runje kaž džensa — tu nadobo — što mi do wušow zaklinča — zwón — bě kemšerjow do Božeho domu wołacy — tola ně, njebě to swjatočny hlós — ně — to jenož z krótka přebiwaše — Boži woheń — woheń [kowař skoči zaso ze stólca a stoješe, kaž stołp]. Tu nadobo nabych rozuma — a bóle lećach hač běžach do wsy a što widžach — korčma so paleše. Płomjenja k njebju sapachu, hrjady praskachu — kaž wodnjo bě swětlo. — Ja tam stojach, njewidžach, što so wokoło mje stawa — kak ludžo po mni pokazuja — kak mje bóle a bóle wobstupuja — tu — nadobo mje něchtó hrabny a do małeje wulički storhny. „Njedočinko, čiń, zo čeknješ — ty sy zapalił“, klinčeše mi do wušow — bě to tamny wuj — što pomhaše, runjež z nowa a z nowa wobkrućował, zo njejsym był — wón pokaza na črjódu ludu, prajo: „Či tamle, či praja — dóstanu-li će do rukow — njedaj so zaso wohladać!“ — a do ruki mi pjenjez da — a njewidžach jeho wjacy. Njewědzach što chcu — pjenjez mje paleše — stupach zaso do lěsa! džěčo